

[Udenrigsministeren.]

Møller beskæftigede sig særlig med disse to lande — men det gælder i mindst lige så høj grad Beneluxlandene og Italien i deres holdning til Danmark.

Det ærede medlem hr. Poul Møller rettede videre en henstilling til regeringen om, at vi mere energisk gjorde forsøg på at få klemt, om jeg så må sige, de danske forhandlinger ind i den nu fastlagte timeplan for forhandlingerne mellem fællesmarkedet og England. Hertil vil jeg gerne sige, at Danmark har ført sine realitetsforhandlinger så vidt, at de resterende ubelyste spørgsmål er små og beskedne i forhold til de spørgsmål, England stadig skal have forhandlet med fællesmarkedet. Det er klart, at for os står tilbage den store afgørende, om jeg så må sige, politiske forhandling; men dér tror jeg ikke det tjener noget fornuftigt formål, hvis vi i denne situation, hvor englænderne ikke har afklaret en lang række af deres saglige problemer, prøver at presse os frem til en politisk forhandling. Jeg tror ikke, det ville vække glæde og tilfredshed hos vore engelske venner, og jeg er ikke sikker på, at det ville være gavnligt for det forhandlingsresultat, vi ville være i stand til at opnå. Jeg forstod også på det ærede medlem, at det ærede medlem i og for sig er enig med mig i det synspunkt, at vi vel er interesseret i at kunne følge så hurtigt tidsmæssigt efter England som muligt, men at vi på den anden side naturligvis ikke kan være interesseret i at lægge sten eller andet i vejen for de politiske forhandlinger med fællesmarkedet.

Tilbage står for såvel Storbritannien som Danmark alle de institutionelle spørgsmål, der knytter sig til nye medlemmers indpasning i fællesskabets organer, spørgsmålet om afstemningsreglerne, spørgsmålet om stemmeret, spørgsmålet om deltagelse i de fælles fonds o. s. v., men dér tror jeg vi må se i øjnene, at en diskussion eller i hvert fald en realitetsdiskussion om disse spørgsmål næppe vil kunne ske for det enkelte land alene, men formodentlig må ske i en samlet opgørelse mellem de lande, som bliver medlemmer, eller som står over for at blive medlemmer af fællesskabet. Ganske vist er vi indstillet på at tage et hensyn til, at England må have en god del af tiden til at føre forhandlinger i de

kommande måneder — og foreløbig er der planlagt 3 eller 4 møder, og måske kommer der 5 møder mellem den engelske lordseglbevarer Heath og ministerrådet inden for fællesmarkedet, møder hver 14. dag, der tager 3 dage hver gang — og det er givet, at England har et vældigt tidsmæssigt krav; men alligevel har vi bedt om, at vi i hvert fald indimellem kan få lejlighed til at følge op, så langt som det nu er gørligt, på et hvilket som helst givet tidspunkt. Vi har godt håb om, at vi kan få det næste møde med ministerrådet i midten af november måned, og det vil i så fald blive forberedt af et møde forud mellem stedfortræderne, antagelig en uges tid før.

Jeg vil gerne understrege, at vort ønske om samtidighed indebærer, at vi, når den fase er nået, hvor man med rimelighed kan skønne over, om Storbritanniens forhandlinger vil føre til et positivt resultat, påregner at gå ind i den endelige forhandlingsfase også for Danmarks vedkommende.

Det ærede medlem hr. Poul Møller og også andre ærede ordførere gjorde nogle bemærkninger om den politiske side af det europæiske samarbejde. Her kan jeg, tror jeg, erklære mig enig med det ærede medlem hr. Poul Møller, og det samme standpunkt fremgik også af statsministerens åbningstale.

Det ærede medlem hr. Morten Lange mente, at den højtærede statsminister hører til dem, der senest har opdaget, at der var politisk med i fællesmarkedet. Dér tror jeg dog vist det ærede medlem har taget fejl. Jeg tror, at den højtærede statsminister med det kendskab, han har til fællesmarkedet, og i kraft af de mange forhandlinger, han har ført derom, utvivlsomt, hvis han ikke havde den i forvejen, var nået til den erkendelse, at når man tilstræber et intimt økonomisk samarbejde, må det nødvendigvis medføre politiske konsekvenser i første række på den økonomiske politik's område. Men det ærede medlem, som i hvert fald engang har været marxist, ved jo, at det i høj grad også er økonomien, der bestemmer de politiske standpunkter, og kan derfor ikke være i tvivl om, at man ud fra almindelige synspunkter må regne med, at en snæver økonomisk sammenslutning vil trække vidtgående politiske konsekvenser efter sig. Det har da også fundet udtryk i diskussioner.